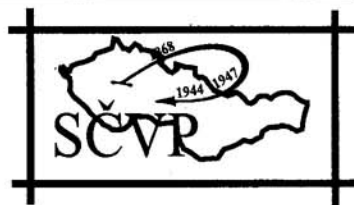

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

1/2006

Výzva všem volyňským Čechům

Josef Kučera, vedoucí brněnského regionu, požádal předsednictvo CV SCVP o projednání návrhu na vybudování busty Dr. Edvarda Beneše, bývalého prezidenta ČSR.

Tento návrh předsednictvo prodiskutovalo a schválilo. Učinil tak zejména Celostátní výbor Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel na zasedání v listopadu 2005 v Praze.

Výstavbu busty a její důstojné umístění v centru Žatce schválil též Městský úřad města, jak nám sdělil jeho starosta Ing. Jiří Fargota.

Základním předpokladem pro výstavbu busty je nyní získání příslušného finančního obnosu ve výši přibližně 250.000 Kč. Rozhodli jsme se proto uspořádat všeobecnou sbírku. Jinou možnost nemáme.

Věříme, že si všichni krajané uvědomí, že bez rozhodnutí a příspěví tohoto velikána československých novodobých dějin by k našemu návratu do vlasti nedošlo, a že přispějí dle svých možností k uskutečnění této akce.

Za každou finanční částku předem děkujeme! Jména dárců s výši peněžního příspěvku budou uveřejněna ve Zpravodaji.

Provedení sbírky budou zajišťovat vedoucí jednotlivých volyňských regionů doma i v zahraničí. Konečný obnos zašlou hospodářce pí Marii Nečasové do konce listopadu roku 2006.

Josef Kučera, iniciátor, Jarmila Ničová, vedoucí realizační a stavební komise a Vladimír Dufek, předseda SCVP

V Praze, 5. ledna 2006

Z diskuse na jednání Celostátního výboru, které se konalo 22.11.2005

Oldřich Rejchrt vznesl tuto **připomínku**: na 5. konferenci Sdružení konané dne 23.11.2004 jsem byl zvolen předsedou návrhové komise. Organizátoři konference mi předali návrh usnesení. K tomuto návrhu jsem od účastníků konference obdržel písemné připomínky, které byly návrhovou komisí řádně veřejně předneseny a po jejich odhlasování do usnesení zapracovány. Konečně oficiální znění usnesení jsem jako předseda návrhové komise neviděl, nebylo zveřejněno a nebylo ani rozdáno účastníkům dnešního jednání. Doporučuji, aby takovéto závazné dokumenty byly zveřejňovány ve Zpravodaji. Vysvětlení nebylo předsedou Sdružení podáno.

Z příspěvku prof. ing. Miloslava Šatavy, CSc.:

Vážení krajané, od doby svého založení vykonalo Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel mnoho prospěšného nejen pro své členy, nýbrž i pro celou volyňskou pospolitost a svou rozsáhlou činností prokázalo plnou oprávněnost své existence.

Tak např. po celou dobu existence Sdružení pravidelně vychází Zpravodaj, byla uspořádána výstava *Osudy Čechů z Volyně*, zřízeno *Volyňské muzeum*, vydána různá literatura s volyňskou tematikou a zejména vydány *Dějiny volyňských Čechů*.

To jsou nesporné úspěchy činnosti Sdružení a všem těm, kdo se o to zasloužili, patří náš vřelý dík. Nesmíme se však těmito úspěchy nechat uspokojit a nesnažit se o nic dalšího. Naopak, musíme mít na zřeteli, že před Sdružením jsou ještě další závazné úkoly.

Jako jeden z iniciátorů a zakladatelů Sdružení považují za svou povinnost vyjádřit se jak k některým dosavadním činnostem, tak zejména přednést návrh na určitá opatření ke zlepšení činnosti v dalších letech. Předem se omlouvám za to, že se moje hodnocení možná nebo spíše jistě dotknou některých členů předsednictva a zvláště předsedy Sdružení. Považují je však přesto za nutná v zájmu budoucí existence Sdružení.

1. Tak především Zpravodaj. Je členům Sdružení známo jak vzniká, kdo rozhoduje o jeho náplni (předsednictvo, nebo jen předseda), je obsah cílevědomě plánován nebo se náhodně zveřejňuje jen to, co se vybere z došlých příspěvků? Do budoucna však považují za nezbytné v zájmu zajištění co nejvyšší kvality Zpravodaje a zabránění zveřejňování nedoložených důležitých historických skutečností, aby byla ustavena redakční rada.

2. Každé muzeum plní svou funkci dobře jen tehdy, když soustavně doplňuje a obměňuje své sbírky. Totéž platí pochopitelně i o *Muzeu volyňských Čechů*. Jeho pozice je však ve srovnání s většinou muzeí nevýhodná tím, že možnosti sběru nových exponátů se v souvislosti se stárnutím a s tím spojenou větší úmrtností volyňských krajanů každým rokem enormně snižují. Hrozí nebezpečí, že bude nepochybně docházet ke stále větší ztrátě cenných materiálů, důležitých z historického i z muzejního hlediska. Zde by jistě pomohlo, kdyby byla obnovena činnost **historické komise**, která by kromě jiných úkolů plnila i funkci organizátora akcí zaměřených na záchranu a shromáždění různých exponátů pro *Muzeum*.

3. Při našem posledním telefonickém hovoru se předseda zmínil o tom, že se připravuje vydání *IV. dílu Dějin volyňských Čechů*. Avšak vzniká otázka, co my o tom víme? Co bude náplní tohoto dílu, posuzoval již někdo povoláný jeho osnovu, kdo se bude na jeho napsání podílet a hlavně jaká jsou jeho poslání a vůbec smysl? To jsou podle mého důležité otázky, na které je nutné dát členům Sdružení jasnou odpověď, včetně otázek financování a vydání.

Svého času jsem navrhl, aby se vydané dějiny doplňovaly o nově získané důležité materiály publikováním dalších knižních publikací.

Dnes mě však mrzí, že jsem při tom nezdůraznil, že k tomu je nutné zřídit ediční komisi, která by posoudila, které materiály jsou k uveřejnění jako doplňky dějin vhodné a smysluplné. Toto mé opomenutí mělo za následek, že jako doplňky volyňských dějin vyšla publikace prof. Dufka, která nesplňuje to, co se od historického díla očekává. Je to nahodilé seskupení různorodých materiálů pestrého zaměření, přičemž některé historické skutečnosti autor interpretuje a hodnotí způsobem, který je snad možný jako příspěvek do diskuse v denním tisku, nikoli však v seriózním historickém díle. Vzniká otázka, kdo rozhodoval o tom, které materiály

budou do publikace zařazeny; bylo to předsednictvo nebo jen sám autor? A kdo všechno kromě oficiálních lektorů historiků posuzoval text rukopisu z řad volyňských Čechů; ti by jistě k němu měli závazné výhrady. Vím alespoň o jednom posudku, který vydání publikace nedoporučoval. Autor jej však ignoroval, publikaci vydal a jméno posuzovatele uvedl, i když on, pokud dílo přesto vyjde, si to nepřál.

Z hlediska zajištění co nejlepšího výběru titulů k publikování a co nejvyšší kvality knih vydávaných Sdružením navrhuji zřídit **ediční komisi**. Ta by spolu s historicko-dokumentační komisí navrhovala témata publikací, nejučelnějších pro volyňskou pospolitost, také jejich nevhodnější autory, zabezpečovala posuzování osnov prací i rukopisů. Tím by se zabránilo tomu, aby o těchto důležitých otázkách rozhodovalo jen několik málo jedinců nebo dokonce jen jedna osoba.

Dále si dovoluji dotknout se jedné velmi citlivé otázky, a to otázky **dalšího setrvání prof. Dufka ve funkci předsedy Sdružení**. V poslední době se totiž mezi krajané často a naléhavě objevuje názor, že by měl z této funkce odstoupit a to především pro své autoritativní a absolutistické jednání. Při našem telefonickém rozhovoru mi však předseda řekl, že na tyto požadavky nebude reagovat, abdikovat nehodlá a že se i přes svůj věk cítí natolik zdravý, aby ve funkci setrval do konce funkčního období.

Dnes se však ptám. Pomyšl prof. Dufek někdy na to, že by v určité době z této funkce odešel? **A učinil nějaké kroky k tomu, aby za sebe v době svého předsednictví připravil hodnotného nástupce, a to z řad mladších členů Sdružení?** Při našich posledních dvou telefonických rozhovorech mi prof. Dufek stále kladl otázku, na jak dlouho tipuji dobu trvání Sdružení. Řekl jsem mu, že nevím, že to může být pět, stejně jako deset nebo více let. Při tom ovšem nezabývá tolik na konkrétní délce činnosti Sdružení jako na tom, aby po dobu jeho existence byla tato činnost co nejučelnější pro současné členy a pro budoucnost. A protože naše generace již opravdu dožívá a většinou nehledí do budoucna, musí se na vedení Sdružení podílet více mladších členů Sdružení. Dovolují si proto dotázat se předsedy, zda se touto otázkou předsednictvo a zejména on sám zabývá. Zároveň vyzývám členy *Celostátního výboru*, aby se i oni nad touto otázkou zamysleli a navrhli vhodné mladé kandidáty na kooptaci do předsednictva. Jen tak lze dosáhnout toho, aby naše Sdružení existovalo co nejlépe a co nejprospěšněji pro současnou volyňskou pospolitost a její potomky.

Z přednesené reakce prof. Dufka na tento příspěvek nezazněla žádná sebekritika ani zdůvodnění jeho zjevně nesprávných přístupů.

Na připomínku O. Rejchrt a příspěvek prof. Šatavy navázal **Jiří Hofman**:

Manipulace s účastníky konference nebo celostátního výboru Sdružení formou zamlčení nebo zpožděného vydání jim upraveného usnesení až kdy si již účastníci nepamatují výsledky jednání provedl prof. Dufek několikrát.

Například: ze zasedání *Celostátního výboru* dne 11.12.1995 vydal nepřipustně zkrácené usnesení až 5.4.1996; ze zasedání CV dne 25.4.96 vydal rovněž zkrácené usnesení až 25.10.1996, tj. za čtyři resp. za šest měsíců. Členové předsednictva byli osobními dopisy na to bezvysledně upozorňováni. Takže případ, na nějž poukazuje O. Rejchrt prof. Dufek praktikuje mnoho let a připomínky ignoruje.

Ve svých projevech na poslední konferenci a na velkém krajském setkání v Žatci přednesl prof. Dufek projevy, které pak nechal zveřejnit ve *Zpravodaji*. Oba obsahují nepravdivá tvrzení.

Na konferenci se snažil pomluvit doc. Vaculika, všemi volyňskými Čechy váženého odborníka, nyní již mezinárodního formátu.

Na pomluvy doc. Vaculík reagoval konkrétními argumenty v osobních dopisech, které zaslal členům předsednictva. Reakcí bylo hluboké mlčení!

Ve své poslední knize, v *projevu* v Žatci uveřejněném ve *Zpravodaji* prof. Dufek naprosto zkráceně informuje o cílech a výsledcích úsilí odbojové organizace *Blaník* a při tom cílevědomě vychází z archivních materiálů *Státní bezpečnosti* a nikoliv z podkladů, podle nichž *Komise pro udělování osvědčení podle zákona 255/46 Sb.* v roce 1975 doporučila uznat tuto organizaci jako odbojovou. Uvedená tvrzení se velmi dotkla všech nás, kteří jsme v této organizaci aktivně působili. Zejména plk.v.v. Vladimíra Knopa vedoucího *Blaníku*, který na závěr svého desetistránkového rozboru článku prof. Dufka dne 19.7.2005 napsal: „...je to práce nikoliv hodnotící ale znehodnocující. Růžový tank.“

V závěru navíc dodává: „...o *Blaníku* jsme hovořili již před dvěma roky a on (prof. Dufek) tehdy slíbil, že své závěry mi před publikací dá k dispozici. Nestalo se tak. Asi nás nepovažuje za rovnocenné partnery, protože patent na rozum má jenom on.“ Také tohoto zasloužilého, statečného a všemi ctěnými krajanů bezohledně urazil. Proč? Jen proto, že student Dufek nebyl do činnosti *Blaníku* za nacistické okupace zasvěcen?

Ti krajané, jejichž blízcí zahynuli z rukou banderovců, jsou velmi pobouření ústním tvrzením prof. Dufka na konferenci, že orgán ministerstva vnitra ČR ho nabádal, aby se ve *Zpravodaji* nepsalo o banderovských zločinech, protože jsme společenská organizace a nikoliv politická strana. V pozmeněné formě toto uveřejnil ve *Zpravodaji*. Nesmyslnost takových tvrzení je zjevná a na civilně právním úseku ministerstva vnitra mnou ověřena, ovšem původce za nimi nadále stojí! K tomu lze jen dodat, že historická fakta se musí zjišťovat a nikoliv zamlčovat. Je pak věci politiků, aby z pravdivé a úplné znalosti těchto trpkých zkušeností vycházeli při přípravě soužití národů v budoucnu.

V návaznosti na návrh prof. Šatavy na zřízení tří komisí J.Hofman připomněl, že tyto komise fungovaly od založení *Sdružení* a že je prof. Dufek brzy po svém zvolení do funkce předsedy *rozehnal*. Doslova a s křikem, včetně vyhržování.

V závěru svého diskusního příspěvku J. Hofman vyzval prof. Vl. Dufka, aby na základě přednesených a dalších všeobecně známých svých nedostatků a chyb se přímo na tomto zasedání vzdal funkce předsedy. Pak by zde byl zvolen tajným hlasováním jeho značně mladší nástupce. Zdůraznil, že za to, co prof. Dufek ve svém funkčním období udělal pro *Sdružení* užitečného, by měl být veřejně pochválen. Přesto prof. Dufek tento návrh odmítl.

Na návrh tajemníka Václava Kuchyňky na obnovení těchto komisí byli na základě návrhu zplněna zvoleni:

prof. ing. Miloslav Šatava, CSc. předsedou ediční komise;

ing. Václav Petříček, CSc. předsedou historicko dokumentační komise;

Irena Malinská předsedkyní redakční rady.

Zároveň jim bylo uloženo, aby v nejbližší možné době navrhli další členy komise a připravili plán činnosti.

Oldřich Rejchrt vznesl dotaz, jak je dorečena kvalifikovaná a spolehlivá péče o památník v Malíně a jeho okolí. Rozvinula se diskuse. V rámci ní Jiří Hofman vyslovil názor, že neúčelnější řešení by bylo předat památník do vlastnictví ukrajinského státu a s využitím ustanovení čl. 18 *Smlouvy o přátelských vztazích a spolupráci mezi Českou republikou a Ukrajinou*, zajistit tak péči o něj. Pro plnění tohoto úkolu byla na návrh V. Kuchyňky zvolena komise, jejímž předsedou je O. Rejchrt a J. Hofman jejím konzultantem.

Za správnost příspěvků: O. Rejchrt, M. Šatava, J. Hofman

Dovolte mi, abych se vyjádřila k obsahu bodu 1 shora uvedeného projevu prof. Ing. Šatavy.

Setkala jsem se poprvé za dobu svého působení jako redaktorky s vážnou kritikou obsahu Zpravodaje a přiznám se, že se mě to dotklo.

Obsah Zpravodaje nebyl pro každé číslo plánovaný, ale obávám se, že ani plánovat nejde vzhledem k množství různorodých příspěvků, které se netýkají stejných témat a nemohou se proto řadit do stálých rubrik. (Přesto jsme se o některé rubriky pokusili. Stálými ale zůstaly jen Zprávy z regionů, Naši, jubilanti, Naše řady opustili, Dary na konta Sdružení a příležitostnými Dopisy čtenářů, Okénko do života českých menšin a Informace o nových knihách nebo jen stručně Nové knihy...)

Je ovšem možné, že až se do práce zapojí redakční rada, najde se nějaké lepší řešení.

Hodnota došlých příspěvků je velmi různorodá, ale snažili jsme se uveřejňovat vše, co došlo do redakce i v případě, že se musel příspěvek stylisticky i jazykově dost upravovat.

Neuvědomuji si, že by některý příspěvek byl úmyslně neuveřejněn. Prosim o konkretizaci takového případu. Autor takového příspěvku se měl ozvat redakci nebo na některém volyňském fóru.

Až dosud jsem měla dojem, že jste s mou prací spokojeni, není-li tomu tak, nevyhýbám se důsledkům. Věra Latzelová, redaktorka

Moje setkání s volyňskými krajanů v Kanadě

(Vedoucí amerického regionu SČVP vzpomíná...)

Bílé útesy doverské zůstaly za námi a my jsme pluli dál. Na lodi jsem se setkal s jedním Čechem z Kamence Podolského a hned jsme měli o čem povídat. Za války jsem byl dvakrát v Kamenci Podolském, jako účetní rotmistr, v nějakých vojenských záležitostech. Krajan byl důstojníkem I. R. O. (Mezinárodní uprchlická organizace). Jelikož jsme měli na lodi svůj personál, tak z našeho středu byli i důstojníci. Kupříkladu z tábora Murau to byl major Kordina, který za války sloužil u západní armády. Ten byl na lodi dokonce kapitánem.

Na lodi se pořad něco konalo. Bud' to byly zajímavé přednášky nebo filmy. Osobně jsem velice rád pozoroval delfiny. Když bylo pěkné počasí, tak naše skupinka českých hochů polehávala na palubě. Debatovalo se o všem možném, ale hlavní téma bylo Kanada! Většina z nás jela na kontrakty do dolů, lesů a také k Ba'ovi. Netrpělivě jsme vyhlíželi pevninu a těšili jsme se již, až na ni vystoupíme.

Konečně přišel ten vytoužený den. Dne 5. října jsme připluli do kanadského Halifaxu. Byla to pro nás nevyzpytatelná radost, tolik jsme se radovali, že jsme

šťastně dopluli do Kanady. (Toto datum každý rok oslavuji). Ihned po zakotvení nastalo vyřizování formalit. Obdrželi jsme jízdenky na vlak a také peníze. Ve 12.00 jsme naposledy poobědvali na lodi. Poté ve 13.00 následoval odchod do celnice. Zde jsme ještě obdrželi cigarety, tabák a cigaretové papírky.

Do Montrealu jsme vyrazili v 19.30 a přijeli jsme tam 6. října ve 21.30. Následující den 7. října, ve 22.00 jsme odjžděli do North Bay a Sudbury. Za dne jsem sledoval krajinu a co mě udivovalo? Ty domy se mi zdály takové maličké, ale u každého bylo jedno a mnohde až tři auta. Projížděli jsme také krajinou, kde byly skály a křoviny, rozhodně žádný les, jaký jsem znal. Jelikož jsme projížděli severním Ontariem, bylo zde množství jezer. Seděl se mnou v kupé jeden pán židovského původu, který většinou spal. Když se probudil, podíval se oknem na krajinu a polsky pronesl: „Co my v tej zemi bedziemy robic?“ To se opakovalo několikrát. Pokud nespál, tak s ním byla docela legrace. Pocházel z Rovna. Několikrát opakoval, jaká to byla podivná, když do Rovného přijeli čeští sedláci. To se prý vše jen svítilo a člověk nevěděl na co se má dříve dívat jestli na naporádně postroje anebo lesknouce se koně.

Moje konečná stanice Winnipeg se kvapem blížila. Na nádraží mě již očekával pan Škrabal se zetěm Jerryem Klapkou. Bylo to dojemné setkání lidí, kteří se nikdy neviděli a přitom se na sebe těšili. Po přivítání jsme šli na oběd a pak následovala asi 110 km cesta do Ridgville. Škrabalovi zde vlastnil farmu od příjezdu do Kanady v roce 1929. Zde následovalo další srdečné vítání, které mám stále v paměti. Starostlivá paní Škrabalová byla výborná hostitelka a pořad se mě ptala, zdali nemám hlad. Škrabalovic dcera byla provdaná Klapková. Manžel Jerry (Jaroslav), ač narozen v Texasu, měl volyňské kořeny. Mladí manželé měli dvě malé nádherné holčičky, které mě velice překvapily krásnou češtinou.

Druhý den po příjezdu byla neděle a zároveň také svátek „Thanksgiving Day“ (Den dikuvzdání), čili kanadské posvícení. To je jeden z dalších nezapomenutelných dnů, prožitých v Kanadě. Tehdy se sjeli ke Škrabalům volyňští krajané ze širokého okolí a řeč nebrala konce. Musel jsem neustále vyprávět o té strašné válce a o hrůzách, prožitých na Volyni.

Ještě teď, po tolika letech, když se nořím do vzpomínek, říkám si, jak velké díky patří těm našim krajanům. Vždyť oni nás přijali do rodin jako za své. Téměř všichni již nežijí. Tak jim alespoň připomenutím jejich jmen vzdám za nás všechny vřelý dik. Pro mne to byli nejvzácnější Škrabalovi a Klapkovi. Dále to byly rodiny: Košťálová, která pomohla dvěma z nás, Repková, Vondráčková, jak Otava tak i Josefova, Kerdová, Jaroslava Opočenského, Bedřicha Opočenského, Freda Mulka, rodina Jaroslava Krymla, která pomohla mému bratru Josefovi. Vzpomínám si, že to byla ještě rodina Kopačková a Chlupová. Krajan Emanuel Novotný poslal do Německa do utečenec-kého tábora dopis, že chce pomoci některé volyňské rodině. Poprosili mě, abych jim s tím pomohl. Skutečně dobrá věc se podařila a tříčlenná rodina do Kanady přijela. Byli to krajané z Kupičova.

Jerry Kytl
(Pokračování příště)

Nečekané přibuzenstvo

Na našem setkání SČVP v červnu 2005, které máme vždy poslední středu v měsíci „Legie“ na I. P. Pavlova, mi naše hospodářka M. Nečasová sdělila, že na schůzi představenstva ji za region Vyškov oslovil R. Jirásek (nově zvolený po V. Pěničkově), abych mu napsala do Vyškova, Nosálovská 92. Nevěděla jsem ale o kterého Rostu se jedná, protože bratrance mojí maminky byli tři, kteří mají syny Rostislavy, jednak v mé obci Podhajce, jednak v obci Noviny a potom také ve městě Dubně. Nejdříve jsem šla k mému bratraci G. Jiráskovi bytem v Podbořanech, kde mám přechodně bydliště, který mi potvrdil, že je to jeho bratranec, narozený v obci Noviny. Telefonovala jsem mu, nebyl doma, a protože na lince byla jeho žena, napsala jsem mu 19. června dopis z Prahy, na který mi odpověděl začátkem srpna. Cituji: „Milá Heleno, předem mého dopisu přijmi srdečný pozdrav s přáním stálého zdraví. Děkuji Ti za telefonát a dopis, který mě nasměrně potěšil. Narodil jsem se na Volyni v Novinech, jako syn Vladimíra Jirásky. Můj dědeček byl Jan Jirásek a babička Kateřina. Vzhledem k tomu, že Jan i Kateřina zemřeli náhle během jednoho týdne na následek epidemie v roce 1917 a otec

vyrůstal jako sirotek, nezůstalo u nás z minulosti Jirásků nic. Oženil jsem se a odstěhoval v roce 1964 na Moravu a tím ztratil bezprostřední kontakt i s otčovými příbuznými. A když uzzál čas a já se začal zajímat o své předky, abych zpracoval náš rodokmen, tak nebylo na koho se obrátit. Nejvíce jsem spoléhal na sestřenicí Žeňu Svobodovou z Bezděkova, ale ta po smrti tety Marie r. Jiráskové všechny fotografie a doklady po rodičích spálila. A když jsem již přestal doufat, že se dopátrám toho, odkud Jiráskové na Volyně přišli, jako dar z nebes se mi dostal do ruky Tvůj článek ve Zpravodaji č. 5 „Něco o tom...“, ze kterého jsem vydedukoval, že Tvoje babička a můj dědeček musí být sourozenci. Do té doby jsem uvažoval pouze o dědečkovu bratru. Prosim o kopii kronik Ludhardy a Podhájců, o kterých se zmiňuje ve Zpravodaji, samozřejmě, že všechny náklady uhradím. Zároveň budu vděčný za jakýkoli fotodokumentární materiál, který mi můžeš poskytnout.

Nyní k úkolu, kterým jsi mě pověřila. Zjistil jsem následující stav: Marie r. Holcová poprvé provd. Rektorová, podruhé Kroutilíková, nar. 4. 8. 1914 v Černém Lese u Lucka zemřela 6. 10. 1989 v Moravských Prusích. Setkal jsem se s její druhou dcerou Drahoslavou Zbořilovou r. Kroutilíkovou v Moravských Prusích č. 79. Pamatuje se na Tvoji návštěvu a pozdravuje Tě, zároveň mě prosila, abych jí sehnal publikaci „Ženy bojující“, tak se na Tebe obracím. V nabídce volyňské literatury jsem ji neviděl, mně ji opatřila pí Venturová z Loun. Kromě těchto údajů mi pí Zbořilová zapůjčila fotografie a různé dokumenty, které mám také zpracované v počítači, pokud budeš mít o ně zájem, pošlu Ti je. Emilie Bauchová r. Kulichová, nar. 1. 9. 1926 se odstěhovala po smrti manžela a tragické smrti syna k dceři Marii provd. Bebarové z Dmoučiny č. 368, neboť její zdravotní stav vyžaduje soustavnou péči. Je po mrtvici, má ochrnutou levou ruku od zápěstí, má potíže se srdíčkem a cukrovkou. Z mé návštěvy měla obrovskou radost, vzpomíná na Tebe a srdečně Tě zdraví. Přes vážné zdravotní potíže je ještě v dobré náladě, myslí jí to, a v rodinném kruhu je spokojena. Dcera Marie je dle mého úsudku velmi dobrou dcerou, což se projevuje i na vztahu vnuků a též pravnuček k babičce. S dcerou Marií mi slíbila připravit materiály z Volyně a z války, které zpracuji do počítače a budeš je mít k dispozici. Vzhledem k tomu, že někomu půjčila publikaci „Ženy bojující“, má o ni zájem. Tak je to na Tobě.

Několik slov o mé rodině. Bydlíme v rodinném domku, máme tři děti a 5 vnučat, dělám předsedu chovatelské družiny zvířat ve Výškově. V listopadu má být Celostátní výbor SČVP v Praze, mohli bychom se setkat. Přeji hodně zdraví Tobě i Tvé rodině a těším se na další spolupráci. „Rost' a Jirásek“.

Odpověděla jsem mu v září a poslala cca tři fotky: našich příbuzných, fotografovaných u hospody Jirásků v obci Podhájce, dočesné v Žatci v r. 1945, kde jsou naši bratraci Jiráskové a sestřenicí Libuše Koptová z Ludhardy, kteří byli v 1. čs. sboru v SSSR. Čekala jsem od něj dopis a zatím jsem nastoupila od 19. října do 9. listopadu na lázeňské léčení v Jáchymově. Můj manžel Drahomír mi řekl, že mne hledal v Podbořanech Rostislav Jirásek z Výškova. Snad navštívil svého bratrance Gustava Jirásku a sestřenicí Jiřinu. Jejich otec G. Jirásek zemřel v 1980 roce a matka Františka r. Čapková z Ludhardy zemřela v r. 2003 ve věku 93 let.

Mému dosud neznámému bratraci Rostislavu Jiráskovi z Výškova je 60 let a mně bylo 1. ledna 2006 již 83 let.
Helena Křikavová roz. Albrechtová

Nové knihy

Od našeho zasloužilého dopisovatele pana prof. Chudoby jsem obdržela dopis tohoto znění:

Posílám příspěvek do Zpravodaje o úspěšné básnické prvotině naší dcery Karly Krátké-Chudobové, která tak nazýváje na „volyňské básničky“ Jiřího Rébla, Josefa Tomana, Jana Pospíšila i Antonii Hřibovskou. K uveřejnění přikládám úvodní báseň ze sbírky. Do nového roku 2006 přeji, aby byl „pohodový“. Srdečně zdravím a děkuji Vám za Vaši nemalou zásluhu o vydávání Zpravodaje.

Karla Krátká-Chudobová

Jak roste báseň

Proč verše píšou? Je to tak prostě...

Zasadíš lásku. A ta si roste.

Štěstím jí zaléváš. Ona ti rozkvetne.

V toužení muže. V úsměvu dítěte.

Proč verše píšou? Je to tak prostě.

Zasadíš lásku a ta si roste.

Slzami zaléváš. Smutně ti odkvete.

Bez něhy muže. Bez očí dítěte.

Nic na tom nezměním. Je to tak prostě.

Zraněna po stě. V slova se proměním.

Tak báseň roste.

Profesorka pokřtila svou prvotinu

Poezie v současnosti živoří na okraji zájmu konzumentů literárních útvarů, napsal v rakovnickém týdeníku Raport ze dne 6. prosince 2005 v úvodu k obsáhlé recenzi literární kritik Marek Bradáč a pokračoval:

V sále dr. Spalové Muzea TGM v Rakovniku se však v sobotu po obědě vyjevilo zcela odlišný obrázek. Na křest básnické prvotiny Nemocná láskou pro tebe píše profesorky GZWR Karly Krátké bylo zvědavě tolik lidí, že si s jejich přívalem sál absolutně neporadil. V sobotu odpolodně to v sále dr. Spalové vypadalo, že se tu něco zadarmo rozdává. Kdo dorazil přesně na druhou, už se kordonem neprocpal dál než k rybám v lihu. Jenže žádný výprodej: takovou spoustu lidí, z nichž někteří smutně odešli, protože u ryb nic ze sálu neslyšeli, nalákala věc tak niterná a abstraktní, jakou je poezie. Do života zde v tento čas uváděla svou básnickou sbírku profesorka anglického a ruského jazyka z rakovnického gymnázia, paní Karla Krátká.

Stálý dopisovatel Rakovnického deníku, učitel, novinář a hudebník Mgr. Ivo Mička, autor dvou aktuálních, mimořádně zdařilých publikací o početné skupině etnických Čechů v Rusku a na Ukrajině nazvaných Z Rakovníka k ruským Čechům a Dva měsíce u volyňských Čechů napsal 28. listopadu 2005 o shora uvedené kulturní akci článek pod titulem Nemocná láskou pro tebe píše toto:

Láska je mocná čarodějka, hncí síla všeho člověčího. Z pera profesorky rakovnického gymnázia Zikmunda Wintra Karly Krátké-Chudobové vykřesala v těchto dnech celou knižku poezie. Nechyběl její křest, zpěv, četba veršů ze čtyř divčích úst, saxofon či klávesy. Přišel tatínek, bratr i syn Ondra a ještě asi stovka studentů, kolegů a známých, takovou sešlost snad muzejní síň doktorky Spalové nepamatuje.

Docent Vladimír Kristovský ve svém úvodním vystoupení vzpomněl Karlu Chudobovou už coby nadějnou studentku Karlovy univerzity a její verše přiřadil mezi špičku současné české milostné poezie. „Je jako sopka, v které se touha po veliké lásce dlouho střádala, až vybuchla tímto gejzírem nádherných veršů“, řekl o autorce a její básnické prvotině.

A Karla ukázala, že je nejen mistrem pera, ale dokáže rozeznat kytaru, klávesy i hlas. Recitovala, zpívala a málokterý posluchač si byl jist, zda je víc senzační písničkářka nebo básnička. V závěru poděkovala všem přítomným i pomocným rukám při vzniku knižky, zvláště pak její ilustrátorce Lence Hejdové.

Knižka bude jistě milým dárkem, a to nejen pro zamilované. A když stihnete v gymnáziu přestávku, autorka vám jí ráda podepíše i s věnováním.

Zájemcům o sbírku básní Karly Krátké-Chudobové ji na dobírku za 130 Kč zašle Jaroslav Chudoba, Milostin 77, 270 04 Hořesedly

Tel.: 313 578 872, mobil: 607 104 762

Kronika volyňské rodiny

V první polovině roku 2006 vydá Pedagogická fakulta Masarykovy univerzity v Brně Kroniku rodiny Dusovy, kterou objevil dnes již zvěčnělý volyňský historik Evžen Petrov. K vydání jí připravil prof. Dr. Danuše Kšicová, DrSc. z Filozofické fakulty MU a doc. Dr. Jaroslav Vaculík, CSc., z Pedagogické fakulty MU. Kronika je originálním dokumentem vedeným od příchodu rodiny na Volyně na počátku 70. let 19. století až do 30. let 20. století. Na osudech jedné české rodiny na Volyni tak můžeme sledovat to, co je zobecněno v 1. a 2. díle našich Dějin volyňských Čechů. Ukazuje např., jak se volyňští Češi na počátku 1. světové války ztotožnili se svou novou vlastí v jejím boji proti Německu a Rakousko-Uhersku. Kniha

bude k dostání v prodejné skript Pedagogické fakulty MU v Brně, Poříčí 9/11, 603 00. Jaroslav Vaculík

Dva měsíce u volyňských Čechů

O této knize jsme se zmínili v čísle 7 Zpravodaje. Jen doplňujeme údaj o možnosti jejího získání. Knižka je v prodeji v Rakovniku za 70 Kč. Prodejce Josef Hořec, Dukelská 1964, 438 01 Žatec. Vydavatel: Rabasova galerie, Vysoká ul. 269 01 Rakovník

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Krkonoše

Vážení členové a čtenáři Zpravodaje, chtěla bych Vám z celého srdce popřát do nového roku hodně štěstí, spokojenosti, ale hlavně hodně zdraví.

Zároveň chci omluvit svou neúčast na slympoziu ze zdravotních i rodinných důvodů a též poděkovat pí. Bečvářové, že se zúčastnila tohoto jednání a dovezla potřebné materiály, abychom byli informováni a mohli informace na schůzkách předávat dále.

Náš region pracuje asi tři roky, do té doby jsme o činnosti Sdružení moc nevěděli, jenom někdo vždy vzpomněl, že v Praze existuje nějaká organizace. Tak jsem tam jednou napsala a už se to rozjelo. Proto si velice vážím činnosti našeho regionu a účast na konferencích je pro mne vždy velký zážitek.

Celý den jsem na Vás vzpomínala. Patřím mezi generaci, která válku nezažila, ale snad o to více si vážím všech jejích účastníků. Cítím úctu k lidem, kteří něco zažili.

My mladší bychom se opravdu měli zamyslet a rozšířit řady, protože ti co se na Volyni narodili a přijeli jako děti, tím je 60-70 let a také toho moc nevědí, a ti, co něco zažili, mají 75 let a více a před těmi bychom se měli poklonit.

Asi před dvěma lety mi onemocnělo dítě již dospělé, ale rodiče prožívají nemoc dospělého dítěte stejně jako malého a byla jsem z toho velmi nešťastná. Při jednání s lékaři, kteří mě upozornili na vážný stav nemoci, přišla řeč i na Profesora Dufku. Nedověděla si představit, jaké jméno má náš předeceda mezi lékaři, většinu jich učil a oni ho opravdu uznávají, je pro ně vzorem pro svůj přístup ke studentům i výuku. Nestačila jsem se ubránit ani překvapení ani radosti, co náš Profesor MUDr. Dufek znamená pro lékaře. Já sdílím názor, že pro naše Sdružení znamená totéž. Je sice pravda, že je již v pokročilém věku, ale jeho chování, přístup i práce ve Sdružení je opravdu výborná a na úrovni. Velice těžko se bude za takového člověka hledat náhrada. Samozřejmě, že každý je jenom člověk a potřebuje někdy vysadit, ale já si myslím, že pokud bude panu profesorovi sloužit zdraví a optimismus, najdou se poblíž lidé, s nimiž by mohl spolupracovat a myslím si, že není potřeba takového vzácného člověka měnit. Vždyť pro naše Sdružení dělá vše co může a pro svoji práci žije. Sám říká: „Pokud budete potřebovat poradit, volejte ve dne i v noci, v sobotu i v neděli, rád Vás slyším a pomohu - dáme to dohromady! To může říci člověk obětavý, pracovitý, poctivý, no prostě kapacita a to náš předeceda Prof. MUDr. Dufek je.“

Jiřina Novotná

Ještě bych se s Vámi chtěla podělit o zážitek, který jsme prožili o Vánocích a na Nový rok. Vlastně zde malý rodinný hotýlek a jedna německá cestovní kancelář si u nás rezervovala celou kapacitu. S manželem máme „rozdělené jazyky“ já východní a manžel západní, tak jsem tajně doufala, jak si oddechnu. K mému překvapení začali přijíždět lidé z Moskvy, Hamburku, z Lipska, ale i z Barcelony a všichni mluvili lámanou němčinou a rusky. Večer přijel Sergej z Německa a přivezl poukazy a tak jsme zjistili, že to jsou lidé, kteří dříve žili v SSSR a rozjeli se po světě. Zda to byli příbuzní nebo známi, to nevím. Ale jejich setkání bylo velmi srdečné. Vánoce prožili klidně, ale Nový rok vítali jak se patří vesele a radostně. Když se rozjízďeli do svých domovů, žádali nás, jestli by se u nás mohli někdy zase sejít. Samozřejmě, že je rádi uvítáme. Alespoň jsme si připomněli ruštinu. Ale začátky byly kruté, než jsme se rozpomněli a rozhovořili. Pomohly nám i ruce, ale vše dobře dopadlo.

Jiřina Novotná

Všem čtenářům Zpravodaje hodně spokojenosti, sil, elánu a hlavně pevného zdraví. Totéž v největší

Skupina Český Volkov

Všem čtenářům Zpravodaje hodně spokojenosti, sil, elánu a hlavně pevného zdraví. Totéž v největší

míře krajanům z Volkova, Rohožna, Podvysoké a přilehlých osad do nového roku 2006 přejí pořadatelé volkovského setkání. I letos se setkání připravuje!

Za výbor z pověření J. Pancíř

Region Praha

Zveme naše členy a jejich rodinné příslušníky a všechny přátele na tradiční masopustní setkání které se bude konat 23. února 2006 od 11 hodin v hotelu Legie, 4. poschodí, sekretariát Obce legionářské, Sokolovská 33, Praha 2.

Metrem stanice I. P. Pavlova. Vstupné s občerstvením 150,- Kč. Jako obvykle nezapomeňte na maličkosti do tomboly. Těšíme se na Vás a srdečně zveme.

Přihlášky zasílejte na adresu: Irena Malinská, Vraňanská 4, Praha 8, 181 00.

Irena Malinská, ved. regionu Praha

NAŠI JUBILANTI ...

Severoamerický region

V těchto dnech se dožil pozeňaných 85 let plodného života Jaroslav Kytl, vedoucí tohoto regionu. S jeho životní dobrodružnou cestou se nyní na pokračování seznamujeme na stránkách Zpravodaje. Přestože žije dlouhou řadu let v cizině, je v duchu stále i zde, s bratrem a jeho rodinou, přáteli a celým volyňským kolektivem. Neustále to dokazuje i tím, že rozesílá na vlastní náklady náš časopis všem členům Sdružení v zahraničí a že oni i členové tohoto regionu podporují pravidelně i finančně naši snahu o pravidelné informace všem krajanům formou časopisu.

Pokud je v republice, zúčastňuje se i sympózií a jiných volyňských akcí a v zahraničí stále rozšiřuje řady přátel a členů Sdružení.

Proto mu patří náš velký dík a zároveň přání, aby byl i nadále tak svěží a činorodý, aby mu sloužilo zdraví, aby ho stále provázel jeho elán, a aby ještě dlouho vedl tak vzorně jako dosud svůj severoamerický region. Mnoha let, Jaroslave, v duchu Ti tiskneme ruku a zvedáme číši na Tvé zdraví!

Za všechny čtenáře redakce Zpravodaje a CV SČVP

Region Frýdlant

Seznam jubilantů, kteří se dožívají svých významných výročí v 1. čtvrtletí 2006:

60 let-7. 1. Mazurek Rostislav ze Sofievky, Frýdlant v Čechách.

65 let-11. 3. Prošek Miroslav z Malované, Frýdlant v Čechách

70 let-21. 3. Janda Josef z Volkova, Hajniště

76 let-2. 2. Hausmannová Irena z Volkova, Frýdlant v Čechách a 4. 1. Stříbrný Vladimír z Volkova, Dolní Řasnice.

77 let-31. 1. Veselá Evženie z Podvysoké, Raspenava.

82 let-1. 1. Blimlová Marie z Ozeran, Vratislavice.

84 let-27. 1. Lišková Anna z Novosílek, Krásný Les.

Do dalších let dobré zdraví a životní pohodu přeje za region Frýdlant v Čechách *Ludmila Milická*

Region Litoměřice

Naše krajanek Marie Mráčková roz. Jirkovská, rodačka z Volkova, se 29. 12. 2005 v plné síle a optimismu dožila devadesátiletí. Jejich oslav se účastnili i zástupci litoměřického okresu.

Také my, všichni Volkovští ještě žijící, se ke krásnému dožitímu výročí připojujeme a přejeme do dalších let hlavně zdraví, hodně elánu a spokojenosti v litoměřickém penzionu „U trati“, kde paní Mráčková nyní žije. *Jméno všech Volkovských J. Pancíř*

Na vyprávění o jejím životě na Volyni od této krajanek se můžete těšit v některém z příštích čísel Zpravodaje redakce

Region Chomutov

1. února oslaví své 80. narozeniny naše dlouholetá členka paní Helena Řepíková z obce Podlisky na Volyni, bytem v Chomutově.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let života přeje za region *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

Region Olomouc

V prvním pololetí roku 2006 slaví jubilea tito naši členové:

Procházková Miluška, nar. 26. 5. 1976, bytem v Hněvotíně 30 let. Haltuchová Marie, nar. 15. 4. 1926, bytem Sušany 80 let. Šulc Josef, nar. 7. 3. 1936 bytem na Vyhliště, Olomouc 70 let. Všem jubilantům přeji hodně životní pohody, a do dalších let hodně zdraví.

Za olomoucký region Vladimír Tengler

Region Litoměřice

V prvním čtvrtletí r. 2006 se dožívají významného životního jubilea tito naši členové:

55 let-14. 3. Onišťenko Štěpán ze Žitoměru, byt. Stráž p. R.

60 let-2. 1. Vacková Jiřina z Mirohoště, byt. Hrušovany a 21. 2. Paedr. Moravec Jaroslav ze Zavidova, byt. Třebenice

65 let-30. 3. Štěpánek Jiří z Lipin, Dolní Nezly

70 let-13. 1. Černá Pavlína z Mirohoště, byt. Liběšice-Mlada

75 let-23. 1. Glindner Miloslav z Mirohoště, byt. Česká Lípa a 1. 3. Holubová Anna z Lipin, byt. Litoměřice

81 let-9. 3. Vyletěl Josef z Mirohoště, byt. Jevišovice

82 let-15. 3. Riedlová Marie z Bocanovky, byt. Litoměřice

83 let-22. 1. Votruba Josef z Mirohoště, byt. Lovosice, 10. 2. Suchopárová Věra ze Strakova, byt. Roudnice n. L., 21. 3. Vokráčková Anna z Mirohoště, byt. Soběnice, a 30. 3. Veltrusková Božena z Kupičova, byt. Přestice

88 let-1. 1. Zajičková Slavěna z Mirována, byt. Lovosice a 16. 2. Smetanová Miluše z Hončárky, byt. Encovany

89 let-18. 2. Ing. Kozák Vladislav z Teremna, byt. Malme Švédsko

90 let-16. 2. Vaisová Antonie z Mošenic, byt. Litoměřice

Všem jubilantům přejeme do dalších let hodně spokojenosti a hlavně zdraví

Za výbor SČVP reg. Litoměřice krajanek Holubová

Region Mariánské Lázně

Andrianová Olga 25. 12. 1920 nebyla uvedena ve Zpravodaji č. 10/05.

Jaroslav Juha 13. 3. 31 vedoucí regionu Mariánské Lázně, nar. Luck

Oběma jubilantům blahopřeje výbor regionu Mar. Lázně

Region Tachov

V prvním čtvrtletí roku 2006 se dožívají životních jubileí tito naši členové:

Lancinger Josef, 5. 1. 1918 88 let. Hladík Vladimír, 21. 1. 1925 81 let. Hladíková Marie, 30. 1. 1936 70 let. Rajmová Anna, 9. 2. 1936 70 let. Richterová Libuše, 3. 3. 1931 75 let.

Všem přejeme mnoho zdraví a spokojenosti do dalších let.

Za region přeje Michlová Alžběta

Region Chomutov

1. února 2006 oslaví své jubileum 80 let života naše dlouholetá členka paní Řepíková Helena z obce Podlisky na Volyni, bytem v Chomutově.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje za region *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

Region Broumov

V prvním čtvrtletí slaví svá jubilea tito naši členové: 1. 1. oslavila Oxana Gabrielová, nar. V Komjaně 40 roků. 18. 1. oslaví Vasilij Gymbrovič, nar. V Malé Zubovštině 50 roků. 26. 1. Nina Vachatová, nar. V Malé Zubovštině 50 roků. 15. 2. oslaví Lidia Vlačihová, nar. V Malé Zubovštině 60 roků.

Všem jubilantům přeje a blahopřeje za region Pokorný

Region Praha

V 1. čtvrtletí oslaví půlkulatá a kulatá výročí narození tito naši členové:

55 roků Jiřina Kolářová, Praha, 21. 1. 2006. 70 roků Antonie Kadřabová Praha, 23. 2. 2006. 80 roků Jiřina Hálková, Čs. Budějovice 2. 1. 2006. 85 roků Josef Zelený- Tábor 1. 3. 2006.

Region přeje všem jubilantům hodně zdraví a štěstí.

Region Karlovy Vary

V 1. pololetí r. 2006 oslaví svá jubilea tito naši členové:

60 let-12. 2. Hnojilek Boleslav z M. Zubovštiny, Vřesová.)

65 let-1. 1. Novák Vasilij z Kolenskoje, Chodov u K. V. 70 let-22. 1. prof. Houšková Miluše z Kupičova, Ostrov n. O. a 9. 4. Vacková Hedvika z Vrby, K. Vary.

75 let-1. 5. Koniček Jaroslav z M. Zubovštiny, Chodov u K. V.

80 let-7. 4. Pišel Fedor z M. Zubovštiny, Loket.

81 let-1. 5. Čechurová Anna z Malinovy, Teplička u K. V. a 25. 4. Oulovská Josefa z Dubna, K. Vary.

82 let-20. 6. Dvořáková Milada z Moštěnice, K. Vary a 24. 4. Matlák Vlasta z Dědovy Hory, K. Vary.

83 let-14. 5. Romanová Sláva z Kurdybáně, Ostrov n. O.

84 let-8. 4. Košťálová Slavěna z Lipiny, K. Vary.

88 let-16. 1. Klika Alois z Kalenskoje, K. Vary.

Do dalších let hodně zdraví a pohody přeje za region

Helena Horáková

Region Cheb

V 1. čtvrtletí 2006 oslaví svá životní výročí tito naši krajané:

2. 2. Evženie Šedivcová ze Sofievky, nyní bytem Aš 70 let. 2. 2. Evženie Blahoutová z Volkova, nyní Cheb

82 let. 22. 2. Ludmila Mácová ze Sofievky, nyní Cheb 81 let. 28. 2. Antonie Stolariková z Počajevo, nyní Františkovy Lázně 86 let. 21. 3. Emilie Pecová z Luc-

ka, nyní Mariánské Lázně 84 let.

Jméno volyňských krajanů chebského regionu přejeme pevně zdraví, štěstí a pohodu do dalších let.

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Dne 8. ledna 2006 nás opustil ve věku nedožitých 78 let pan Andrej Krejčí z Kolečova. Tento hulečský rodák byl dlouholetým členem výboru Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel.

Sdělujeme upřímnou soustrast celému rodině.

L. Růžičková

K projevu upřímné účasti se připojuje i redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ Prosinec 2005

Region Horšovský Týn:

Marie Zajícová, Staňkov 200 Kč

Region Praha:

Jaroslava Filandrová, Klánovice 150 Kč a Věra Nosková, Bratislava 500 Kč.

Region Vyškov:

Antonie Držmišková, Choceň 200 Kč

Region Teplice:

Renata Hyngarová, Ústí n. L. 200 Kč

Region Chomutov:

Předseda OVSVBS major v. v. Beneš Vraný 500 Kč. Chomutov

Předsedkyně základní organizace SBS Sítařová Olga 100 Kč, Chomutov

Báča Jaroslav 150 Kč, Černice, Linhartová Antonie 150 Kč, Čejkovice, Špánková Zdena 150 Kč,

Čejkovice, Malhausová Jana 150 Kč, Roztyly a Hryzbiřilová Libuše 50 Kč, Chbany.

Všem dárcům ze srdce děkujeme! Redakce a výbor SČVP

Do redakce došla z regionů koncem roku 2005 a začátkem nového roku další řada přání zdraví a pohody, a i díky za naši práci. Děkujeme jim za spolupráci a opětujeme upřímně přání zdraví a štěstí v tomto novém roce. Redakce

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800. Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracují. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštepným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20.01. 2006